

Sygn. akt III CNP 14/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi W. G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ca 454/15,
wydanego w sprawie z powództwa W. G.
przeciwko "W." S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 czerwca 2016 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. zasądza od W. G. na rzecz "W." S.A. w W. kwotę 2400 zł
(dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Krakowa - Podgórze w Krakowie, po rozpoznaniu sprawy z powództwa W. G. przeciwko W. S.A. w W. o zapłatę, wyrokiem z dnia 10 grudnia 2014 r. zasądził od pozwanej spółki na rzecz powoda kwotę 23 053,68 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 grudnia 2010 r., natomiast dalej idące powództwo oddalił.

Ustalił, że w dniu 14 października 2009 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uległ uszkodzeniu samochód M. stanowiący własność powoda. W dniu 5 stycznia 2010 r. powód zawiadomił o szkodzie pozwaną spółkę, w której był ubezpieczony sprawca wypadku. W okresie od dnia 1 lutego do dnia 16 sierpnia 2010 r. samochód powoda pozostawał w warsztacie samochodowym A., w związku z czym powód nie mógł z niego korzystać, co utrudniało mu prowadzenie działalności gospodarczej. Pozwana spółka z tytułu ubezpieczenia sprawcy wypadku wypłaciła mu kwotę 6 358,49 zł.

Zgodnie z przyjętą za podstawę ustaleń opinią biegłego M. P., koszt naprawy uszkodzeń samochodu powoda wyraża się kwotą 6 067,12 zł. Pozostałe uszkodzenia wskazywane przez powoda nie były wynikiem kolizji drogowej, do jakiej doszło w dniu 14 października 2009 r. Szkoda polegająca na utracie korzyści spowodowanej niemożnością używania samochodu w okresie od 1 lutego do 16 sierpnia 2010 r. wyraża się natomiast kwotą 23 053,68 zł i kwotę tę Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji obu stron, Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił zarówno powództwo, jak i apelację powoda i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji z wyjątkiem ustalenia, że w okresie od dnia 1 lutego do dnia 16 sierpnia 2010 r. samochód powoda pozostawał w naprawie w związku z postępowaniem likwidacyjnym. Przyjmując za podstawę opinię biegłego M. P., ustalił, że w wyniku kolizji, do jakiej doszło w dniu 14 października 2009 r., w samochodzie powoda uległo uszkodzeniu prawe tylne naroże zabudowy kontenerowej: prawe tylne drzwi skrzydłowe, konstrukcja otworu drzwi skrzydłowych i konstrukcja ramowa otworu drzwi tylnych, co pokrywa się z kwalifikacją uszkodzeń dokonaną przez ubezpieczyciela po zgłoszeniu szkody. Powód zlecił A. naprawę bezgotówkową pojazdu, a w takiej sytuacji naprawą objęte są tylko te uszkodzenia, które zostały uznane przez ubezpieczyciela. Naprawa innych uszkodzeń wymaga zlecenia ich dokonania przez poszkodowanego na własny koszt, natomiast powód takiej

naprawy nie zlecił. Nie było żadnych przeszkód, aby A. dokonała niezwłocznej naprawy w zakresie zleconym przez ubezpieczyciela, co powinno się zamknąć w okresie 7 dni. Niemożność korzystania z samochodu była związana z zakwestionowanymi przez ubezpieczyciela uszkodzeniami akumulatora i modułu silnika, które nie zostały dotąd usunięte i auto nadal nie jest sprawne. W tej sytuacji niemożność korzystania z pojazdu, a w konsekwencji utrata korzyści z prowadzonej działalności gospodarczej nie jest następstwem zdarzenia z dnia 14 października 2009 r., za które odpowiedzialność ponosi strona pozwana.

W dniu 4 lutego 2016 r. W. G. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego z dnia 11 czerwca 2015 r., zarzucając, że Sąd naruszył przepisy art. 415 w związku z art. 363 k.c. przez błędną wykładnię oraz art. 233, 286 i 290 k.p.c. przez pominięcie czasu trwania postępowania likwidacyjnego i zaniechanie przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego lub z opinii instytutu naukowo - badawczego. Podnosząc te zarzuty skarżący twierdził, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 415 i 363 k.c.

Przystępując do wstępnej oceny merytorycznej wniesionej skargi, trzeba mieć na względzie właściwe rozumienie pojęcia niezgodności z prawem, którym ustawodawca posłużył się w art. 424¹ k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Oznacza to, że przesłanką stwierdzenia na podstawie art. 424¹ k.p.c. niezgodności prawomocnego wyroku z prawem jest jego wydanie w następstwie rażąco wadliwej wykładni bądź oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa, którego rozumienie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174). Innymi słowy, niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności.

Przedstawiony przez skarżącego wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżony wyrok został wydany w wyniku rażąco błędnej wykładni powołanych w skardze przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania. Skarżący kwestionuje przede wszystkim dokonaną przez Sądy orzekającą ocenę dowodów z opinii biegłych, a w ślad za tym prawidłowość poczynionych na podstawie opinii biegłego M. P. ustaleń faktycznych, które zostały przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku. Uszło uwagi skarżącego, że, zgodnie z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania wywołanego jej wniesieniem zgodnie z art. 98 i 99 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).